

1. slávnosť svätodušná – 31.5.2020

Spolu

Drahé slávnostné zhromaždenie!

Boli sme stvorení pre vzťahy. Už od útleho detstva sa pripútavame k našim najbližším a keď nám chýba kamarát, vytvárame si imaginárnych priateľov alebo svoju pozornosť venujeme hračkám, s ktorými sa rozprávame. Potrebujeme komunikovať, vytvárať vzťahy, obohacovať sa navzájom, dávať a prijímať lásku. Hoci sme veľmi vďační za sociálne siete a mobily, predsa len sme ich neprijali ako pomoc, ale ako náhradu osobných stretnutí. ***Za písmeňá či hlas, bez očného kontaktu, sa dá skryť všeličo a to nám vytvára akýsi bezpečný priestor. V ňom – keďže nás tí na druhej strane nevidia – môžeme povedať jedno a myslieť si iné, hlasom byť milými, ale vo výraze tváre našťavanými*** a pod. To potom narúša naše vzájomné vzťahy a medzi nami sa vytvára priepasť, ktorú toto obdobie a aj naše zlé skúsenosti, iba prehlbujú.

Kým voľakedy boli ľudia na vzťahoch priam závislí, dnes sme sa naučili zaobísť sa bez nich. Dnes existujú také možnosti, že človek nie je nútený vytvárať spoločenstvá, pretože si v mnohom vystačí sám. Vy starší si iste pamätáte na tie časy, keď si rodiny, susedia ba aj celé dediny pomáhali – či už pri kosení, stavaní domov alebo sa pri rôznych nešťastiach dokázali zomknúť, niekedy aj zabudnúť na staré hriechy, len aby si pomohli. Dnes sa človek niekedy bojí opýtať rodinných príslušníkov, či by mu nepomohli a na ulici sa nemôžete ozvať ku hocikomu, aby si vaše slová nevysvetlil zle. A tak sa učíme žiť sami podľa seba, sami pre seba. I keď je pravda, že sa týmto spôsobom chránime pred sklamaniami, ale zároveň sa ochudobňujeme o to, čo môžeme získať iba vo vzťahoch s inými.

V cirkvi toto všetko platí mnohonásobne viac. Pán Ježiš vstúpil na nebo, ale zoslal nám svojho Ducha, ktorého jednou z mnohých činností, je spájať rôznych ľudí do jedného spoločenstva cirkvi. Ako to robí, to si povieme po ***piesni č. 175.***

Efezským 2:19-22 „*A tak teda nie ste už cudzinci ani príselci. Ale ste spoluobčania svätých a domáci Boží, vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, pričom uholným kameňom je sám Ježiš Kristus, na ktorom každé stavenie, príslušne pospájané, rastie v chrám svätý v Pánu a na ktorom aj vy budete v Duchu spolu zbudovaní v príbytok Boží“.*

V živote každého z nás je dôležitým aspektom priestor, do ktorého patríme. Ak sa staneme súčasťou nejakého spoločenstva, zmení sa naše životné zameranie. Apoštol Pavol vo svojich slovách – po tom, ako povedal, čo získavame

v Ježišovi Kristovi, čo On pre nás urobil – pripomína, že sme sa stali súčasťou spoločenstva, akéhosi nového človečieho rodu. Vďaka Ježišovi naše postavenie pred Bohom, v tomto svete, ale aj medzi sebou navzájom získava novú dimenziu. Predtým sme boli „ničím, cudzinci v zahraničí, návštevníkmi bez zákonných práv“, nikam sme nepatрили, žili sme akoby sami pre seba. **Ale tým, že Ježiš za nás zomrel a vstal z mŕtvych, sa naše postavenie úplne zmenilo: dnes niekam patríme, teraz má každý z nás svoje miesto, sme súčasťou niečoho väčšieho, čo nevieme ani obsiahnuť.** Dostali sme domov, priestor, pripravený pre každého z nás, pre nás všetkých spolu.

Sme súčasťou Božieho kráľovstva: stali sme sa, cez prácu Ducha svätého v nás a pri nás, občanmi v kráľovstve, kde kraluje Boh. Nemá vymedzené hranice, ani presne štrukturovanú vládu, nefunguje ani formou duchovnej vlády, lebo to nepotrebuje. Dôležité je, že kráľom je tu Boh, ktorý dáva svojmu ľudu rôzne výsady a zároveň ich poveruje zodpovednosťou. Toto kráľovstvo nie je ani židovské, ani pohanské, ani slovenské či americké, je nadnárodné, lebo spája všetkých veriacich ľudí všetkých čias bez rozdielu.

Bez Krista by sme potrebovali pas, museli by sme byť v karanténe, aby sme potom, po splnení všetkých procedúr (ktoré sú mimochodom z našej strany nesplniteľné), mohli byť súčasťou Božieho kráľovstva. Ale vďaka Pánovi Ježišovi, ak v Neho veríme, máme občianstvo v Božom kráľovstve. Prekročili sme hranice tejto Božej ríše a hoci ešte nie sme celkom doma, už máme trvalý pobyt v Božej blízkosti. Len si musíme uvedomiť, že **nad nami, ako jednotlivcami, aj nad celou cirkvou, je jeden Kráľ a to Pán Ježiš Kristus.** My ostatní spolu sme Jeho služobníkmi a služobníkmi ostatných občanov Božej ríše.

Sme súčasťou Božej rodiny: byť občanom je fajn, ale cez prácu Ducha svätého, máme ešte postavenie členov Božej domácnosti. Pavol tu používa ešte intímnejší, osobnejší jazyk. Byť občanom je ok, ale byť dieťaťom vo veľkej rodine, to je niečo iné. Táto rodina je plná rôznych ľudí, s rôznymi povahami, vekom, národnosťou, názormi, akurát každý člen žije v bezpečnom prostredí tejto rodiny. Otcom je tu Boh, ktorý si deti znovu adoptoval. V rodine, ktorej sa podobá máloktorá pozemská rodina, sa prejavuje láska, budujú sa dobré vzťahy, navzájom tu funguje podpora, starostlivosť a záujem. Táto rodina je zvláštna v tom, že ju nespája pokrvné príbuzenstvo, ale príbuzenstvo viery v Pána Ježiša.

Bez Neho by sme boli ešte stále cudzí. Môžeme povedať: boli by sme **v detskom domove, nepatрили by sme do nijakej rodiny, nikto by o nás nemal záujem, pretože sme hriešni, zlí a neporiadni. Ale vďaka Pánovi Ježišovi, ak v Neho veríme, si nás nebeský Otec adoptoval.** Spája nás Jeho láska, moc

Ducha svätého a hoci Ho nemôžeme vidieť tvárou v tvár, máme Jeho zaslúbenia a každodennú starostlivosť ako dôkaz Jeho otcovského záujmu. Len si musíme uvedomiť, že – tak ako v pozemskej rodine – **je nás v tejto Božej rodine veľa a my sa musíme jeden druhého akceptovať a prijímať. Nesmieme zabúdať, že na nič nie sme sami, ale všetko zvládneme spolu.**

Sme súčasťou Božieho chrámu: chrám – ako budova – je tu obrazom toho, ako to má fungovať a ako to funguje v Božej cirkvi (hovoríme o spoločenstve veriacich, presahujúcim všetko cirkvi, denominácie, viery). Tak ako v budove chrámu máme uholný kameň, jednotlivé kamene, rôzne súčasti stavy a potom aj ozdoby a predmety v jej vnútri, tak aj v Božom chráme sú tieto časti, ktoré majú byť súdržné, majú rásť, zároveň majú každý svoju funkciu a spolu sú na niečo určené. Dôležité je povedať, že uholným kameňom, základom Božieho chrámu nie je človek ani učenie, ale je to osoba Pána Ježiša Krista. Úlohou tohto chrámu je, že tu prebýva Boh. Nie je však viazaný na žiadne miesto, cirkev, ani štát. Je vo svojom prebývaní slobodný natoľko, že je všade tam, kde je ľudské srdce či cirkev pripravené prijať Pána Ježiša Krista.

Bez Neho by sme boli len zrúcaninou, nefunkčným zhlukom kadejakého haraburdia, neobývateľným miestom. Boh by v nás nechcel, ani nemohol prebývať, lebo by sme Mu nemohli poskytnúť patričný priestor. Ale vďaka Pánovi Ježišovi, ak v Neho veríme, potom sa stávame chrámom Boha. On prebýva v nás a medzi. Sme symbolom Božej prítomnosti v tomto svete. Len si musíme uvedomiť, že **ako jednotlivci, lebo sme chrámom Ducha, tak ako aj cirkev, lebo sme Boží chrám, vydávame svoje svedectvo o Bohu a mali by sme dbať na to, aby sme boli dobrou stavbou, v ktorej Boh bude rád prebývať a z ktorej sa bude šíriť Jeho požehnanie do celého sveta.**

Všetci spolu sme Duchom svätým spojení do jedného Božieho kráľovstva, do jednej Božej rodiny a do jedného Božieho chrámu. Už nám zostáva len takto spolu začať aj žiť, fungovať, na Božiu slávu a nám na pomoc a spasenie. Amen.